

W części czwartej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 63 ust. 1, art. 64 ust. 1, art. 76 ust. 1 i art. 57 ust. 2 rozporządzenia (WE) 207/2009 z uwagi na dokonanie w zaskarżonym wyroku błędnej wykładni wspomnianych przepisów i potwierdzenie, że Izba Odwoławcza EUIPO nie musiała wypowiedzieć się o żądaniu wnoszącego odwołanie, które było przedmiotem debaty przed Izbą Odwoławczą.

W części piątej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 64 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku uznano, że jeśli nie podniesiono konkretnie przed Izbą Odwoławczą kwestii rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego, kwestia ta nie stanowi zagadnienia prawnego, które w sposób konieczny musi zostać zbadane przez wspomnianą Izbę w celu rozstrzygnięcia rozpoznawanego przez nią sporu.

W części szóstej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 64 i 60 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz zasady 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 ⁽²⁾ poprzez zastosowanie w niniejszym przypadku orzecznictwa dotyczącego podstawy tych dwóch ostatnich przepisów, które regulują dopuszczalność odwołań wnoszonych do izby odwoławczej EUIPO, podczas gdy w niniejszej sprawie odwołanie nie zostało uznane za niedopuszczalne przez Izbę Odwoławczą, a nawet gdyby zostało, takie uznanie naruszyłoby wspomniane przepisy, gdyż pisma przedstawione przez wnoszącego odwołanie nie były obarczone żadną podstawą niedopuszczalności.

Zarzut drugi odwołania jest skierowany przeciwko uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w którym częściowo oddalono zarzut trzeciej skargi wniesionej do Sądu dotyczący naruszenia przez decyzję Izby Odwoławczej EUIPO art. 8 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, i dzieli się na dwie części.

W części pierwszej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem z uwagi na brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku w odniesieniu do znaczenia, które Sąd postanowił przypisać zawartym w decyzjach Wydziału Sprzeciwów i Izby Odwoławczej EUIPO rozważaniom na temat towarów, w odniesieniu do których wcześniejszy znak towarowy należy uznać za zarejestrowany. Podnosi także przeinaczenie wspomnianych rozważań z uwagi na to, że to znaczenie przypisane w zaskarżonym wyroku stoi w sprzeczności z ocenami dokonanymi we wspomnianych decyzjach, twierdzeniami stron i dowodem dołączonym do akt sprawy.

W części drugiej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 8 rozporządzenia 207/2009 w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku uznano za podobne usługi z klasy 42 oznaczone spornym znakiem towarowym i towary, dla których wcześniejszy znak towarowy został uznany za zarejestrowany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1),

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia)
w dniu 29 sierpnia 2018 r. – postępowanie karne przeciwko IK**

(Sprawa C-551/18)

(2019/C 16/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

IK

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że by wydający nakaz organ sądowy wymienił w europejskim nakazie aresztowania tylko orzeczoną, podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności, a nie nałożoną za ten sam czyn w tym samym orzeczeniu sądowym karę dodatkową, taką jak oddanie do dyspozycji sądu penitencjarnego, która będzie stanowiła podstawę rzeczywistego pozbawienia wolności wyłącznie po wykonaniu tej pierwszej kary i tylko w przypadku wyraźnej decyzji sądu penitencjarnego w tym przedmiocie?

- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy art. 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania należy interpretować w ten sposób, że przekazanie przez państwo członkowskie wykonującego nakaz organu sądowego na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, który zawiera jedynie informację o orzeczonej, podlegającej wykonaniu karze pozbawienia wolności, a nie o orzeczonej karze dodatkowej oddania do dyspozycji sądu penitencjarnego, która została nałożona za ten sam czyn i w tym samym orzeczeniu sądowym, skutkuje tym, że w państwie członkowskim wydającego nakaz organu sądowego może dojść do rzeczywistego pozbawienia wolności w celu wykonania kary dodatkowej?
- 3) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy art. 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania należy interpretować w ten sposób, że fakt, iż wydający nakaz organ sądowy nie wymienił kary dodatkowej oddania do dyspozycji sądu penitencjarnego w europejskim nakazie aresztowania, skutkuje tym, że orzeczona kara dodatkowa, co do której można założyć, iż wykonujący nakaz organ sądowy nie ma o niej wiedzy, nie może stanowić podstawy rzeczywistego pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-643/13,
Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 września 2018 r.
przez Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH**

(Sprawa C-568/18 P)

(2019/C 16/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (przedstawiciele: adwokaci S. Altenschmidt i D. Jacob)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-643/13;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 września 2013 r., o sygnaturze GestDem nr 2013/1504;
- posiłkowo, uchylenie wyroku Sądu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

1. Sąd nie spełnił wymogów wynikających z rozporządzenia (WE) 1367/2006 ⁽¹⁾, aby odmówić swobodnego dostępu do informacji o środowisku. Dokonał zbyt szerokiej wykładni podstawy odmowy określonej w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) 1049/2001 ⁽²⁾ w związku z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) 1367/2006, w świetle przepisów konwencji z Aarhus. Sąd błędnie wyszedł z założenia, że informacje dotyczące niskoemisyjności instalacji przemysłowej są szczególnie chronionymi informacjami handlowymi.
2. Sąd nie uwzględnił istnienia informacji o środowisku dotyczących emisji, z naruszeniem art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) 1367/2006 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1049/2001.